

[Lykketoft]

handling. Derfor er sammenkædningen mellem selskabsskatteforhøjelse og lavere arbejds giverafgifter meget uheldig.

Det var tragediedelen, og så kommer vi til farcedelen af dette forslag.

Regeringen får ikke pengene i kassen i 1986. Regeringen har fremsat et skøn over merindtægten ved forhøjelse af selskabsskatten, der ikke tager højde for den skattetænkning, der kan arrangeres med den allerstørste lethed ved, at selskaberne, når de i de nærmeste uger skal færdiggøre deres selvangivelser for indkomståret 1984, kan tage varelagerreserver op på indkomsten, kan undlade afskrivninger, kan undlade nedskrivning på debitorer osv. og dermed flytte et milliardbeløb til indkomstbeskatning til 40 pct. for indkomståret 1984 i stedet for til en 50 pct.s beskatning i indkomståret 1985, dvs. betalingsåret 1986.

Skatteministeren har i svarene til skatte- og afgiftsudvalget indrømmet, både at disse muligheder eksisterer fuldt ud, og at han ikke har regnet med, at de vil blive brugt for så meget som én enkelt kroners vedkommende. Det er jo interessant, ja, det er i virkeligheden mageløst. Skatteministeren prøver at bagatellisere dette problem, samtidig med at han frejdigt og ærligt har oplyst over for udvalget, at danske aktie- og anpartsselskaber alt i alt har en elastik med varelager nedskrivninger, henlæggelser og afskrivninger på ca. 20 mia kr., svarende til et års selskabsskattepligtig indkomst. Og så benægter skatteministeren problemets eksistens. Det bliver nok ikke så meget, siger han – det bliver nok ikke så meget. Jeg synes, det er uansvarligt af skatteministeren.

Realiteten er, at regeringen ved at fremsætte et forslag med huller så store som ladeporte med sikkerhed forringer i forhold til det, man selv påstår, statens finanser, hvis man ser finansårene 1985 og 1986 tilsammen, med et milliardbeløb i forhold til det, der påstås i bemærkningerne til lovforslaget. Realiteten er jo også, at en revisor, der ikke tilskynder et aktieselskab, der er hans klient, til f.eks. at undlade varelager nedskrivning for indkomståret 1984 og dermed flytte indkomst væk fra et kommende højere beskattet indkomstår, nærmest begår en erstatningsmæssig forsømmelse over for sin klient, for hvor skal selskabet eller dets aktionærer ellers gå hen og få et efter skat 25 pct.s afkast ved at ryk-

ke nogle fradrag et år frem? Det kan rigeligt betale sig at låne til det. Man skal jo efter skat kun af med en 6–7–8 pct., og så får man altså 25 pct.s forrentning til gengæld.

Jeg må sige, at jeg synes, det er udtryk for en rystende letsindighed med statens penge fra folketingsflertallets og skatteministerens side, at man ikke prøver at standse disse spekulationsmuligheder, at man ikke engang prøver at fastholde den merindtægt, som man siger man vil have. Det giver i øvrigt også meget ringe tiltro til et borgerligt folketingsflertals vilje til at opbygge et skattesystem uden huller og spekulationsmuligheder for velhaverne og de formuende, at man, hver eneste gang der skal lukkes et hul, gør det med en tragt, sådan at de, der skulle yde mere, kan stå ude på sidelinjen sammen med deres revisorer og advokater og grine os her i folketinget lige op i vores åbne ansigt.

Jeg synes, det er sørgeligt, at de radikale igen ikke har taget et initiativ i denne sag, efter at oppositionen har dokumenteret milliardhullet, men i stedet for har gravet sig ned sammen med regeringen i en skyttegrav, hvor man i modstrid med sund fornuft forsøger at benægte problemets eksistens.

Jeg er fuldstændig sikker på, at hvis ikke folketingsflertallet havde insisteret på at hastegennemføre denne lovgivning, en lovgivning, der bestemt ikke haster, men som udmærket kunne vente, til folketinget kom tilbage efter påskeferien, ville der have været tid til, at det kunne gå op, ikke alene for skatteministeren og hr. Bernhard Baunsgaard, men for alle i regeringen og alle i den radikale folketingsgruppe, at der her er et problem, at det er en helt uholdbar position for regeringen, at man lader en væsentlig forhøjelse af selskabsskatteprocenten træde i kraft på denne måde.

Jeg er jo ikke blevet ansat som konsulent endnu nogen af stederne, men jeg kunne såmænd godt anvise 3–4 forskellige måder at stoppe det hul på, så man kunne undgå, at milliarderne strømmer i modsat retning af den, regeringen forventer.

Det enkleste ville selvfølgelig være at lade selskabsskatteforhøjelsen træde i kraft allerede fra og med indkomståret 1984, dvs. vedrørende de skatter fra selskaberne, der skal betales i november i år. Så kunne man, som jeg også allerede har været inde på, undvære det monstrum af en bunden opsparing, som man